

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 901/2015
20.10.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић Дичић, Маје Ковачевић Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окр. С.Ј., због кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног адв. М.Г., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Куршумлији К 8/14 од 15.04.2015. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 468/15 од 25.06.2015. године, у седници већа одржаној 20.10.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окр. С.Ј., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Куршумлији К 8/14 од 15.04.2015. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 468/15 од 25.06.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Куршумлији К 8/14 од 15.04.2015. године, окр. С.Ј. оглашен је кривим због кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 2. у вези става 1. КЗ, за које дело му је изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и истовремено неће извршити уколико у периоду од две године по правноснажности пресуде не учини ново кривично дело, а изречена му је и новчана казна у висини од 100.000,00 динара коју је дужан да плати у року од три месеца од дана правноснажности пресуде, а у случају да изречену казну не плати, иста ће се заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан затвора.

Одлучујући о жалбама окривљеног и његовог браниоца, Апелациони суд у Нишу је пресудом Кж1 468/15 од 25.06.2015. године одбио жалбе као неосноване и потврдио првостепену пресуду.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљеног адв. М.Г., поднео је захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана

439. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд обе пресуде преиначи у ослобађајуће, јер дело за које је окривљени осуђен није кривично дело.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву наводи да за постојање кривичног дела пореска утаја није довољно само то да је учинилац поднео лажну пореску пријаву или да је није пријавио, односно да је на други начин прикрио релевантне чињенице, већ је потребно да код извршиоца постоји намера потпуног или делимичног избегавања плаћања пореза, доприноса или других прописаних дажбина, а да у конкретном случају, код окривљеног С.Ј. таква намера као битан елемент кривичног дела не постоји, па се у његовим радњама евентуално могу наћи елементи пореског прекршаја, а не кривичног дела.

По налажењу Врховног касационог суда, неосновано бранилац окривљеног у захтеву указује на повреду закона из члана 439. тачка 1. ЗКП.

Наиме, изреком првостепене пресуде окр. С.Ј. оглашен је кривим да је у периоду од 01.03. до 31.12.2011. године са умишљајем ... противно одредбама члана 6, 9, 21, 23, 24, 25, 26. и 29. Закона о акцизама, у намери да у потпуности избегне плаћање акциза, прикрио чињеницу од значаја за опорезивање, на тај начин што је извршио промет течног нафтног деривата (ТНГ) ... исти евидентирао као приход, обрачунао и платио порез на додату вредност а да при том није обрачунату акцизу за промет ТНГ у износу од 3.589.228,00 динара пријавио надлежној пореској управи, при чему је био свестан свог дела и хтео његово извршење.

Дакле, према чињеничном опису у изреци првостепене пресуде, окривљени није пријавио обрачунату акцизу, у намери да избегне плаћање исте, односно прикрио чињеницу од значаја за опорезивање те према томе, изрека садржи сва субјективна и објективна обележја кривичног дела пореске утаје из члана 229. став 2. у вези става 1. КЗ, за које дело је окривљени и оглашен кривим. Стога су наводи захтева којима се указује да у радњама окривљеног нема елемената кривичног дела из члана 229. став 2. у вези става 1. КЗ, већ евентуалног пореског прекршаја, оцењени неоснованим.

На исту повреду закона одбрана је указивала и у жалби изјављеној против првостепене пресуде а другостепени суд је те жалбене наводе оценио неоснованим, прихватајући у свему разлоге првостепеног суда у вези са правном

квалификацијом радњи окривљеног, које разлоге и Врховни касациони суд у свему прихвата и, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге упућује.

Из изнетих разлога, на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП, одлучено је као у изреци ове пресуде.

**Записничар - саветник
Драгана Вуксановић,с.р.**

**Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.**